

Rotary Club de Terrassa

Discurs cloenda curs 2009-2010

Josep Puy i Juanico.

Avui, justament, fa un any de la meva incorporació com a XVIIè president del Rotary Club de Terrassa. El nostre club, constituït oficialment el 12 de març de 1993. També ha passat força temps i ens adrecem de manera imparable i il·lusionada cap al vintè aniversari. Semblava que era ahir i ara –a 14 de juliol de 2010 - amb aquestes paraules i aquest senzill discurs tanco la meva presidència i dono el relleu a l'amic Ramon del que difícilment puc trobar el mot més escaient per agrair-li tot el que ha fet per aquest club, tot el que ha fet en aquest darrer any i tot el suport que he rebut com a president. Gràcies, Ramon. Moltes gràcies. Et desitjo tots els èxits del món i compta sempre amb el meu suport.

Aquesta presidència ha estat una forma de constatar amb quina velocitat es succeixen els moments i situacions que formen part de la nostra vida, de la nostra quotidianitat i de tot el que ens omple i ens satisfà en el marc de les nostres aficions i interessos. Fixeu-vos com són de ràpids i fugissers aquells moments que considerem fantàstics i inoblidables. Sortosament la memòria i els records en preserven la seva vigència. En qualsevol cas, val la pena de fruitar d'aquells instants que resulten tan especials i emotius.

Semblava que era ahir que entrava tot nerviós al club de golf, vàrem arribar els primers, la Mercè, en Tòfol Caparrós i un servidor. Aquella nit anava comptant els minuts d'un sopar interminable tot esperant l'hora del meu parlament. Estava un xic nerviós però també molt il·lusionat i reconec que aquella il·lusió no l'he pas perduda ans al contrari. Com va dir no sé qui, segueixo creient en aquest projecte, en la seva gent i en el seu sentit com institució. He viscut moments i situacions que han corroborat amb escreix l'autèntica felicitat de compartir la vostra amistat i l'orgull de conèixer gent fantàstica. Sincerament fantàstica.

Si parlem dels moments i situacions inoblidables haig de parlar de la visita al conjunt monumental de Sant Pere, del concert de Nadal – enguany extraordinari i difícilment superable (agrair novament la disponibilitat i generositat d'en Jordi Figueras) – de la visita al Parlament de Catalunya i malgrat no ser-hi, en persona, de la visita al conjunt de Sant Benet de Bages. Art i cultura es donen la ma una vegada més en el capítol d'activitats del nostre club.

També reconec que després de la visita al Parlament i en entrar al restaurant *les set portes* em pensava que allà acabava el meu mandat , les gesticulacions i possible ofec del maître en dir-li que erem el doble de gent no tenen parió. Ambdós estàvem a punt d'un infart. Anècdotes a part val a dir que aquests moments es veuen reforçats amb el dinar de germanor que posava cloenda de les sortides sabatines al Parc de Sant Llorenç. Els qui érem aquell dissabte del mes de juny al cal carter de Mura no oblidarem mai aquella estona fantàstica amb una actuació espectacular de l'amic Ramon. I una vegada més agrair en Raimon Sellarés el seu bon treball en l'organització d'aquestes sortides.

Aquestes són algunes de les pinzellades del que ha estat aquest curs del Rotary Club de Terrassa. Hi hem d'afegir, òbviament, el cicle de "Terrassa amb noms i cognoms " on hem pogut conèixer persones que viuen i es desviuen perquè la ciutat rutlli com un perfecte rellotge. (cap de bombers, d'urgències, mossos d'esquadra, representant de la UPC;director general de Leitat...) Val la pena seguir per aquest camí.

També hem tingut el curs d'Art, hem recuperat el viatge tradicional, en aquest cas a Bulgària i amb un itinerari inesperat per terres balcàniques per culpa d'aquella boira que va fer tancar nombrosos aeroports. Entre la pluja, la negra nit i l'autocar em diuen de que tot feia pinta d'un grup de refugiats que fugien d'algun combat o atac serbi. Sortosament això es pura imaginació i les coses van anar d'allò més bé gràcies a l'amic Angel Morillas que no va descuidar, com sempre ha fet, cap mena de detall. També Angel, gràcies per tot el que has fet, pels teus consells, pels teus suggeriments i per estar sempre al peu del canó per la bona marxa del club.

Estar al peu del canó ,tant si es forma part de la junta com sino. Tots podem fer i aportar coses. Algu em sap dir les hores que en Jordi Baldó porta esmerçades amb el monolit que hauria de presidir l'entrada de la nostra ciutat, ara més amunt ara més avall, i que en alguns moments hem estat a punt de plantar a l'altri de l'ajuntament. Jordi moltes gràcies i no sé si caldrà ,quan s'inauguri, posar un afegitó que digui el Rotary club de terrassa a Jordi Baldó per la seva constància i la seva paciència.

En aquest sentit de col.laboració i disponibilitat hem d'agrair totes les facilitats i suport d'en Joan Paloma perquè fos possible en un plenari veure una semifinal de la Champions League on jugava el Barça. Joan, moltes gràcies, una vegada més.

En aquest repàs del que ha estat aquest curs 2009-2010 ens cal esmentar l'aportació a Ajuda Directa en el tradicional sopar de nadal. La col.laboració del nostre club en la campanya d'ajut i suport a Haïti, la visita del governador i la seva esposa així com el sopar de lliurament dels premis Joves per Terrassa, en la seva XIV ena. edició on es va aconseguir una nombrosa assistència de públic i entenem que fou un acte prou reeixit i destacable. Aquest

és un dels actes i moments més importants de la programació anual del nostre club.

Aquest ha estat un any important per a mi i sobretot pel nostre club en veure néixer el ROTARACT VALLÈS i on nosaltres en som un dels cinc clubs padrins a més de tenir fills o filles entre els seus membres. Aquesta és una gran avinguda de possibles treballs, projectes i col.laboracions. però sobretot es també la gran oportunitat en el relleu i incorporació de socis en el nostre club.

Rotaract és un repte recíproc i que ens obliga a caminar plegats i a treballar amb esperit de servei, transparència i equip. FA POCS dies assistiem al canvi de president i avui tenim el goig de comptar amb la nova presidenta Laia Marín. Et desitgem tota la sort del món en aquesta presidència que ara comences.

En el meu discurs d'intencions del 14 de juliol de 2009 us parlava de dos grans pilars que havien d'articular la meva presidència i les activitats del club.

1. la complicitat amb la ciutat
2. la implicació dels socis amb el funcionament del club.

1. respecte al primer considero que hem avançat moltíssim en aquesta complicitat recíproca entre la ciutat i el club. Se'ns reconeix la nostra tasca, se'n fa habitual divulgació del nom de Rotary es té ben present en el marc associatiu , cultural i filantròpic de la ciutat. Estem, en definitiva, per dret propi presents en el batec cultural i institucional de la ciutat-

Alguns de nosaltres hem estat presents en els sopars d'Oncolliga, Avant, Ajuda Directa, Ateneu Terrassenc o en la visita fa pocs dies del president Jimmy Carter, per cert també soci rotari, a la ciutat de Terrassa.

Per fi, sembla que han desaparegut aquelles preguntes críptiques sobre la sospita de qui érem realment o que preteniem en aquestes trobades al voltant d'un sopar quinzenal.

La tasca que ha fet en Santi Rius, comunicats, notes de premsa, blogs, és extraordinària. Les facilitats de cara als periodistes no poden ser més extenses. Al periodista Només cal publicar la informació. El nostre secretari prèviament s'ha cuidat de tot. Es un exemple de precisió i d'inusual autoexigència. Es fixa en els detalls que els altres no veiem. L'horroritza la mediocritat i la rutina i ho passa malament car en aquest país son ESPORTS NACIONALS. Ara he descobert que quan l'ordinador, la torre, fa un soroll estrany , semblant a una nevera soviètica a l'Havana, com si alguna peça no rutllés, es que m'ha arribat un correu d'en Santi emprenyat perquè alguns socis encara no han respost a la convocatòria o la sol.licitud de torn.

2. Respecte al segon pilar em cal dir que hem aturat el goteig de baixes que es venia produint en els darrers temps i que en alguns casos s'ha empaitat literalment a alguns socis perquè en poguessin recuperar la seva vitalitat i dinamisme. En alguns casos ho hem aconseguit i en d'altres no. AQUEST ÉS EL GRAN REPTE DELS PROPER ANYS: ENGRESCAR, seguir intentant convèncer, NOVAMENT AQUELLS SOCIS QUE SEMBLA que S'HAN DISTANCIAT O HAN PERDUT EL TREMP DELS PRIMERS ANYS.

TOTHOM FORMA PART D'UN PROJECTE, AVUI DEMOSTRADA REALITAT, QUE ES DIU ROTARY CLUB DE TERRASSA I TOTHOM POT APORTAR IDEES, SUGGERIMENTS I PROPOSTES, NINGU EN POT QUEDAR EXCLÒS.

M'AGRADARIA QUE TOTHOM ES CONTAGIÉS UN XIC D'AQUEST BOMBARDEIG DE PROPOSTES QUE ENS PRESENTA EL.... DELEGAT ROTARACT (PODRÍEM FER...., CALDRIA..., VALDRIA LA PENA...) sembla que per ell el dia té 26 hores. JA SÉ QUE NO TOTS TENIM UNA OFICINA MOBIL I GALLÀCTICA COM LA QUE ELL DISPOSA I QUE POTSER tampoc NO HEM MAMAT AQUEST CARACTER EMPRENEDOR DE LA SEVA FAMILIA . Diria que alguns empleats seus fan rellotges en el seu temps lliure.

NO SÉ SI CAL TORNAR A TIBAR DE LA HISTÒRIA I RECORDAR-VOS QUE Rotary va néixer el 1905, que el primer club d'Espanya és de 1920 i que les 24 dents de la roda signifiquen que en qualsevol hora del dia existeix algun club, avui n'hi ha 32000 - que està fent feina i treballant per la comunitat.

Tots hem de sentir-nos implicats en aquesta entitat/associació car tothom té moltes coses a suggerir i plantejar: cursos, viatges, conferències,

IMPLICATS I COFOIS com jo m'hi sento per haver compartit la presidència amb una junta que sempre ha respost i ha estat a l'alçada: Joan Cadafalch, Josep Rifà, Sebastià Codina, Jaume Puig,... Angel, Santi, Ramon,moltíssimes gràcies.

Algú dels presents em va dir una vegada que el club era i havia de ser una forma d'enriquir-se èticament i intel·lectual i que potser en els darrers anys havia perdut aquesta embranzida i que en d'altres èpoques havia resultat tan profitosa. Potser també hauríem de recuperar aquell sa neguit d'explicar i comunicar coses amb un lògic i recíproc aprenentatge. Tots podem aprendre d'uns dels altres. No en tingueu cap mena de dubte. Tothom té coses a dir i comunicar.

En uns estatuts de 1922 corresponents al Rotary Club de Barcelona es parla precisament de ***intercambio de ideas, oportunidad de sentirse útil*** a més de conceptes prou coneguts com civisme, reputació, moralitat.

De fet el club no ha de pretendre massa més cosa ni fer cap mena de filigrana ni estranya parafernàlia,

Som un grup d'amics, on la cohesió i caminar plegats són prioritaris i com a tal hauríem de funcionar. Els qui us heu incorporat recentment us heu de sentir com a casa i comprovar que no es pas veritat que fem excentricitats i que a l'inici dels plenaris cantem un himne com aquest:

*¡Rotarios de España! El bien sobre el mundo;
por norma el trabajo; por ley, el honor.
¡Que suelten, guiados de impulso fecundo,
la paz, su paloma: su dardo, el amor!*

*Apoyo al hermano, horror a la guerra,
un solo deseo y un credo común
¡Rotarios del mundo, en torno a la tierra
ceñid la cadena del Rotary Club!*

*¡Rotarios de España! La nueva cruzada
tocando sus trompas os mueve a luchar.
La lanza está rota: mohosa la espada...
¡Son otras las armas que habéis de empuñar!*

Bromes a part

Moltes gràcies a tots per escoltar-me, per fer-nos sentir tan felicos a la Mercè i un servidor i tan bén acollits en aquesta entitat que presumeix de terrassenquisme i convivència pels quatre costats.

La meva deformació professional fa que tanqui aquest parlament de la mateixa manera que acabo algunes de les meves conferències sobre la guerra civil i l'exili.

Potser no té massa a veure amb la vetllada d'avui però ens parla de sentiments, emotivitat i d'estimar allò que es tan nostre.

POESIA.

JOAN OLIVER, PERE QUART. *Corrandes d'exili.*

Una nit de lluna plena
tramuntàrem la carena,
lentament, sense dir re ...
Si la lluna feia el ple
també el féu la nostra pena.
L'estimada m'acompanya
de pell bruna i aire greu
(com una Mare de Déu
que han trobat a la muntanya.)
Perquè ens perdoni la guerra,
que l'ensagna, que l'esguerra,
abans de passar la ratlla,
m'ajec i beso la terra
i l'acaronó amb l'espatlla.
A Catalunya deixí
el dia de ma partida
mitja vida condormida:
l'altra meitat vingué amb mi
per no deixar-me sens vida.
Avui en terres de França
i demà més lluny potser,
no em moriré d'anyorança
ans d'enyorança viuré.
En ma terra del Vallès
tres turons fan una serra,
quatre pins un bosc espès,
cinc quarteres massa terra.
"Com el Vallès no hi ha res".
Que els pins ceneixin la cala,
l'ermita dalt del pujol;
i a la platja un tenderol
que batega com una ala.
Una esperança desfeta,
una recança infinita.
I una pàtria tan petita
que la somio completa.